

հետ, բոլորովին իւր նշանակութիւնը կորցնում է, այդքան բազմաթիւ «հալվայ» ուստողների առաջ սխանում է: Այս բովելիս ժողովրդի մեծամասնութիւնը ամենաթշուառ զրութեան մէջ հազիւ օրական մի կտոր ցամաք հաց ձեռք է բերում: Շատերը՝ մուրացկանութեամբ են իրանց զլուկը և օլայ տանում: Այս մուրացկան գաղթական-ները ամեն բովէ պատրաստ են կրկին վերադառնալ այն գիւղը, որ գիւղից զաղթել են, բայց ափսոս որ, Ղարսի երեսակայական «հալվայի» յոյսով սաստիկ յափշտակված, այնտեղ ոչինչ չեն թողել. կալ, մարագ, արտ, տուն, տեղ... բալոր վաճառել, ոչնչացրել են: Մի ժամում հազարաւոր մուրացկաններ, որոնք երբեմն մուրացկաններ եին պահում իրանց «շէն օջախի» մէջ, առաջդ կրտ-րում են և «հացի» փարսյ են խնդրում: Ո՞րտեղ են մարդասէր սրտերը. հարկաւո՞ր է ուշք դարձնել այս թշուառների վրա, թէ չարժէ:

Հարկաւոր է այժմ պատասխանել այս հարցին,
թէ այսքան բազմութիւն ինչ յոյսերով յափշտակ-
ված, թափվեցին Պարս։—Երկրագործները Պարսի
արգաւանդ վարելանողերը տիրապետելու յոյսով
ոչնչացրին իրանց անեցածը և վազեցին այստեղ,
բայց հանգամանքները ջարդ ու փշուր արին նը-
րանց մեծ մեծ յոյսերը Ռմանք էլ միայն գաղթող
տաճիկների կալվածները և աները ձեռք բերելու
համար վազեցին Պարս։ Ռմանք էլ առուտուր ա-
նելու համար։ Ռւելմն բոլորն էլ յանկարծ հարս-
տութիւն դիպելու համար ժողովվեցին այստեղ,
բայց ցաւալի է ասել որ «զոլվաթ զուշին» շատ
քչերի գլխին իջաւ։ շատերը հարստանալու փո-
խանութ ուսումնական առարտաառան։

խանակը, բոլորովին աղքատացած:

Մեր ժողովրդի պատական սովորութիւնն է,
մէկը որ բոստան ցանեց ու շահվեց, կը տես-
նե՛մ բոլորը իրենց գործերը թողին և բոստանջի
դառան և միմեանց վեասեցին:

Ղարաի կեղտոտութեան, գարշաճու թաղերի,
խուզ, նեղ և օձապտոյտ ճանապարհների, խար-

խուզ և առաջարկություններում գործություն է ունեցել բազմաթիվ ցեխապատ խրճիթների վրա խօսելը աւելորդ եմ համարում, յոյս ունենալով որ, ով որ տեսնել է մի կեղտոտ գիւղ, կարող է Ղարսի վրա գաղափար կազմել ի բաց առնելով մի քանի՛ տաճկական ճաշակով շինած տները:

Այժմ քաղաքի զանազան մասերում բաց են անում լայն ու կանոնաւոր փողոցները, որոնք մէկի տունը հրիմովին քարտքանդ անելով, լացացնում են, միւսի խըճիթը փաղոցի վրա լերելով ուրախացնում։ Ինչպէս ես, այնպէս էլ շատերը կարծում են որ, այս փողոցները բաց անելիս, գլխաւորապէս ուշք են դարձնում մտրտկոցների միմևանց հետ ունեցած հազորդակցութիւնը հեշտացնելու վրա։ Այս փողոցներով քաղաքի չորս կողմը գտնված մարտկոցները կապում են միմևանց

րան վայելել են ամրող պատմական դարեր և
մինչեւ անցեալ դարի վերջերը հայոց բէփերը աշ-
խատում էին պահպանել հայրենի ազատութիւնը:
Հայոց պատմութեան էջերը այնպիսի յատկու-
թիւններով են հոչակված, որ միւս ասիացի ազ-
գերը չեն ունեցել. այդ յատկութիւնն է ընդհա-
նուր հպատակների սպաշտպանութիւնը, թէ զո-
քա այլացնեղ լինէին: Նմէ մինք միազ բերենք
Ռաբէնեանց իշխանութեան շրջանը, կը տեսնենք
որ անթիւ երօպացի ցեղեր են ապրել այդ շրջա-
նում, ունեցել են գոյք ու սեպհականութիւններ
հասել են փառքի ու ամենամեծ պաշտօնների
թագաւորական պալատներում, և թագաւորական
օրէնքը խնամել է բոլորին միապէս: Թող այս
ինքեանք իսկ թագաւորները ու իշխանները միշտ
եղել են աջակից երօպացոց խաչակիր արշա-
ւանքներուն, ընդունել են նոյն քաղաքական
կարգերը, մէջ են բերել գիտութիւններ, զինուու-
րական մարդեր ու հրանանգներ: Այժմ ար-
գարե, կարծես թէ այդ գեղեցիկ յատկութիւննե-
րը անհետացել են: Հայոց ազգի տարեգիրը, ար-
գարե, այդ մտքով չունի մի առանձին շօշաբիկլ
ֆակտեր, որ յայտնի վկայէին դրու կենդանու-
թիւնը ու ալէկօծ դրութիւնը: Նա չունի գինու-
րական կուսակցութիւն, այլ ունի մի փոքրի
աշխարհական գրաւոր հանդէս, և այն մեր օրերումն
է սկսուել ձանապարհը, որով վազ ժամանակնե-
րից թարթափում է այդ ազգը, եղել է սուրբ
կութեան ճանապարհ, ուր ոչ ազատութեան
վրա կարող է նա մտածել և ոչ բարօրութիւն
պատրաստել իր տան մէջ: Ամիական բարբա-
րուսները, մասամբ և երօպական, օրէնքը հա-
մարելով բռնութիւն, իսկ բռնութիւնը երկըն
քից պարզմած խարազն, այդ ինեղնի մէջքին
անքան բախտեր է չափել, որ ընդհանուր ըրբա-

Բոլոր տները ծովում են. հազարից մէկը
մասնաւոր կերպով չէ ընկնում փողոցի ուղղու-
թամբ։

Այսօր, օգոստոսի 16-ին տեղական դպրոցի
դորդ դասատան աշակերտները, յօդուա երկան
վրոցների, ներկայացրին «Ժամատ», «Վարժակիտ»
քաղցածներ։ ՚Ինկատի ունենալով որ ներկա-
ցնողները միքանի անփորձ աշակերտներ էին,
ունք երկրորդ անգամն է, որ թոթովում են թարո-
ական բեմի վրա, չէ կարելի չնորդակալ չը լինել։
Ժլատի՝ դեր խազացող աշակերտը շատ լաւ
ատարեց իր գերը, պ. Արաբաջեանցը, որպէս
եր կողմերի յայտնի դերասան, դարձեալ ցոյց
ուեց իր ընդունակութիւնը. պ. Մանուկեանցը
չեցու շորերով, մահակը ձեռին բեմի վրա այն-
ան գեղեցիկ երգեց մի մշեցու երգ, մշեցու բար-
առով, որ կրկին և կրկին ջերմ ծափանարու-
թեամբ կրկնել տուին։ Նա այնքան զգացված եր-

Եց «Սիրահար» մշեցու երգը, որ պէտք էր ան-
դատճառ արտասվել:

Իսկ ինչ վերաբերում է նրան, որ առհասարակ
մնիորձ աշակերտների միջոցով չէ կարելի ժո-
ղովրդի համակրութիւնը զրաւել դէպի թատրօ-
ական գործը, այդ էլ շատ պարզ է: Առանց այն
լ, Պարսի ժողովորդը շատ սառն է դէպի թատ-
րօնը: Եթի որ լսում են, որ թատրօնի տոմսակ-
եր են վաճառում, դէմ ու դէն են փախչում:
Նշողունում են տոմսակ «իսաթեր համար», ակա-
րայ ամաչելուց: Եթէ աֆիշաների յոյսով ապա-
նես, և բռնութեամբ սրան նրան տոմսակ չը
ուս, բայց աթոռները զատարկ կը մնան: Այս-
իսիս զաւարի հանգամանքներ աւքի առաջ ունե-
իր

զբար ցաւալիր համապատակություն ունի առաջ առաջ ունի
ապաց յետոյ, էլ կարելի է ներկայացումները
մողնել միմիայն աշակերտների վրա, որ իրանց
անփորձութեամբ բոլորովին սառեցնեն եղած հա-
րակրութիւնն էլ: Գուցէ աշակերտներին բեմական
արևեստ են ծանօթացնում ապագայի համար նը-
տանցից դերասաններ պատրաստելու, —դրա հա-
մար, ևս խօսք չունեմ ասելու: Նպատակը սուրբ
է, բայց վասան էլ՝ բաւական ծանր:

***
ԵՍԻՔԻՆ ԼՈՒՐԵՐ
Մեզ խնդրում են տպել հետևեալը։ Վկովիայի
Աստուածանի եկեղեցու թանգոյեան օրի-
որդական ուսումնարանի հոգաբարձութիւնը, պա-
տիւ ունի յայտնել քաղաքիս հասարակութեանը,
որ առաջիկայ սեպտեմբերին կը բացվի նոյն ու-
սումնարանում ստորին բաժանմունք պատրաս-

տոնէութեան մարտիրոսները, տեսնելով դրանց, պիտի դողային ու սարսէին,—և այդպէս տարել են դրել դրան այն կորստական ճանապարհի վրա, որի վրա են և այժմ Աջտեղ մենք տեսնում ենք միայն հոյակապ Հերկուէսեան արձաններ, որ հարստանարութեան մուրճերը կանգնել են մեր հոյրենի գերեզմանների վրա: Եւ այսօր ևս, որպէս և երէկ, թիւրքիայի բանտերը լցուած են հայկական անմեղ զոհերով, որոնց մեղքը միայն այն է, որ դրանք ազգով հայ են և թիւրքի պէս չեն կամնում իրանց մատը արիշնի մէջ թաթսանել: Բայց թիւրքիան պիտի իմասնաց որ իր թշնամին ոչ թէ այն անմեղ զոհերն են, այլ ժամանակ կը և ի դէան: Բանտերի մէջ այդ լոյէան միայն զարդանում է և զօրանում է, հրացանները ու կախաղանները անմեղների արիշնով ներկելով, վերջ ի վերջոյ ասել է տալիս նրանց: «մենք կնորդանի ենք, մենք յաղթեցինք»: Թիւրքիան պիտի իմասնաց որ ազգերի կենանի ընթացքը, իր հասարակ զծերով, բնաւ կախված չէ մի մարդու կամքից, այդ կեանքը հետեւում է այլ օրէնքների ու պայմանների, որոնց համար թագնաբար աշխատում են ազգի ընդունակութիւնները, նրա ոյժերը ու ընական կոչումը: Թիւրքիան, նեղելով իր հպատակներին, պիտի հասկանայ, որ ազգերի պատմութեան մէջ ոչ մի բան ձրի չէ անցկենում. այսօրուայ սխալը, բռնակալութիւնը էղուց քարափի պէս ընկնում է նոյն ազգերի պլիսին և պահանջում է նրանցից կամ չարութեան առաջը առնել և կամ, ենթարկվելով բնութեան օրէնքին, ինքը իր մէջ լուծի և խառնի աւելի ազնիւ տարրի հետ:

անի դեսահամ մամուլիների համար (ծաղկոց),	Սամօկը
եղ կընդունվեն երկու սեռի մասուկներ 5—7	բէֆէրս
տական։ Այս մեզ ուղարկված յայտարարու-	հասար
թ ստորագրված է Ներսէս քահանայ Ղամա-	տասխա
փ ամսունով։	զարգա
—	ենք. ի
սոստոսի 23-ին, Ա. Գայեանեան օրիորդական	և ազնի
ցի դահլիճում կայացաւ հայ-ուսուցչական	մասնա
վի նիստը։ Պ. Սեղրակ Մանղինեան կարդաց	եր թէ
անկավարժական բէֆէրատ, որ անեց մօտ	պատա
ժամանակ Պարոնի բէֆէրատը, կամ դասախո-	խուզա
թիւնը շօշափում էր շատ հետաքրքիր մանկա-	տակա
ժական հարցեր, ինչպէս օրինակ մայրենի	նաւոր
ւ նշանակութիւնը դպրոցում և այլն։ Բէֆէ-	ռանաձ
ը շատ հարուստ էր նիւթերով, բայց մի և	առաջ
ժամանակ, մեր և շատերի կարծիքով, լի էր	զիկ
լ բացարարութիւններով ու սխալ հայցքնե-	եղած
հակասում էր մանկավարժական ամենանոր	տեղ,
և նույն ամեն հայութիւնները պահան-	ուսակ

Անկողմանապահութիւնը պահան-
դաքական է խոստովանվել որ երբ պարոնը սկսեց խօ-
նա յայտնեց այն միտքը թէ վէճը, հակա-
ռութիւնը, մտքի փոխանակելը շատ օգտաւէտ
թէ ինքն եթէ ընտրվել է զեկավար, բոլորովին
նպաստակով չէ ընտրվել, որ ձնշում, բռնու-
ն գործի ժողովի վրա, այլ լսելով ամենքի
ծիքը, ընդհանրութիւնն առաջնորդի: Ցաւալի
աւելացրեց նա, որ մեզանում խօսում են եր-
երկը մարդ, ցանկալի է եթէ հնարաւոր է,
ոլորը խօսեն, և բոլոր այդ կարծիքներից զե-
արը պէտք է կազմի մի ընդհանրուր, միջին
ծիք: Բայց երբ պ. Մանդինեան վերջացրեց
ու ֆէրատր, մի քանիսներ հանդիսականներից

նախազան պ. Բարիխուղարեանցին և
դիմութեցին, գոնէ մի 10 կամ 15 րօպէ մի
ի բուն մանկավարժական նկատողութիւններն
լու պ. Մանդինեանի ըէֆէրատի մասին: Խօսք
ըրովներն էին Գարրիէլ խատիսեան, Ալ-
ստար Սպանդարեան, Հայրապետ Ղուկասեան
որիգոր Արծրունի: Նախազանը պատասխանեց
«Հէ Կարելի խօսել:» Երբ նրան հարցրին թէ
պատճառով,—նա բացականչեց. «ում ուզում
խօսք եմ տալիս, ում չեմ ուզում, չեմ տալիս:»
Քամանակ մօտենում է խօսովներին Արխու-
թ Յովհաննիսեան և աւելի էլ անքաղաքավարի
ոպիտ Կերպով ասում է, դիմելով Բարիխուղա-
նցին. «Ի՞նչ է, ուզում են պատասխանել....
Նորինեանը խօսեց, և դա բաւական է, այլ ևս
ոքին մի թոյլ տուէք խօսելու:» Ասեց և հե-
ցաւ: Այդ տեսակ վարմունք տեսնելով մարդու-
արած է մնում: Մենք յիշում կնք անցնեալ տար-
հնագիտական ժողովը, որտեղ հասարակ
նկանացուներին թոյլ եր տրվում ամբիօն բարձ-
նալ, խօսել, պատասխանել կոմի Ռւպարօվի,

որիչները, որոնց ձեռքին է այսօր տէրութեան կազմը. ինչ են դրանք ձեռնարկում տէրութեան արևաւորութեան ու շահերի համար: Դրանք միշտ էնչ ձեռնարկութիւն չունեն, բայց միայն, գըրելով մահմետականների Փանատիկոսութիւնը, եղծելք միշտ տեսակ պանխամական պետութիւն, սինքն իսլամը դաւանող ցեղերից կազմել պաշտութեան թումբ ընդդէմ եւրօպացոց: Բայց ամը չէ կարող կատարել այդ Փանտաստիկան գործը. այդ բանը Թիւրքիան կարող է իրածել ոչ թէ կրօնի ազգեցութեամբ, այլ ձուլել ու միացնելով իր ազգարաժան խմբը ընդուր օգուտների միջնորդութեամբ, որպիսի են ատակների բարօրութիւնը, ոյզքի պահանովունը, երկրագործական յառաջադիմութիւնը և օսմանի պաշտպանութիւնը անխտիր բոլորի համար: Ասում ենք օրէնքի պաշտպանութիւն անոիր բոլորի համար, որովհետեւ թագաւորուան, իշխանութեան գազափարը ոչ այլ ինչ է նու թէ ներկայացուցիչ լինել աստուածեղին ճշշրուութեան և մարդկեղին արդարութեան: Այս աշառ ակզրունքով կարող է միայն ամեն թաւորութիւն առաջ տանել իրան յանձնված ժողովուրդը: Վայ այն թագաւորութեան որ շէլինեն արեղանների թելալըրութեամբ է շարժում իր քծողութեան մեջենան. վայ այն իշխանին, որ օրէնքի սրբութիւնը կրօնի ձեռիցն է ընդուամ և ինըը հետեաբար դառնում է դրան կնքացը: Թագաւորութիւնը ոչ աստուածաբանութեան արան է և ոչ հոգեորականութեան հեղինակ. գտնել և քրիստոնեան և չը քրիստոնեան, և կը-սիր և աշխարհի սպասաւորները միշտ կշիռ պիտի նենան տէրութեան աշխում, և այդ կշիռն է րաքանչիւրի անձնական վաստակը: Բայց այսիր մտառութիւնները, որ ներկայ ժամանակում

ասօվի, Կոստոմարօվի պէս զիտնականների
ռներին, իսկ այսօր Մանդինեանին, մի
և վարժապետին, չէ թոյլ տրվում պա-
հել նրա չափ և նրանց գուցէ աւելի
ում ունեցող մարդկանց։ Բայց կրկնում
քան Մանդինեան այնքան անկողմնապահ
գտնվեցաւ, որ բէֆէրատից յնտոյ էլ,
որ խօսակցութեան մէջ անդադար կրկնում
շատ ուրախ կը լինի եթէ իր բէֆէրատին
խանողներ գտնվեն։ Խոկ նախագահ Քար-
եանի և Արքուղոմ Յովհաննիսեանցի ան-
անքաղաքավարի, Վերին աստիճանի լրու-
վարմունքը իր նմանը չունի։ Զը մո-
ք որ այդ մարդիկ, որոնք ուզում են
որդեկ ժողովը, աշխարհ տեսած մար-
ն, գերմանական համալսարաններում
մարդիկ են, զիտեն, տեսեկ են, թէ այն-
ամեն տեսակ ժողովներում որքան քա-
ռական թիւամբ։ Ուստի ժողովականների հետ

արութենամբ բոլոր ժողովականների հետ
մ են, դիտեն թէ մտքերի փսխանակու-
ողքան օգտաւէտ է պաղափարի պարզելուն,
մեասակար են միակողմանի հայեացքներ,
սրանց հակառակը չէ լսում ժողովը
րջապէս ինչ օգուտ կարող է տաց
ֆերատ երբ նա վիճարանութեան ա-
չի տայ: Բարիսուղարեանի և Աբիսողու-
մնիսեանցի պէս մարդիկ, դժբաղդապէս ինչ
լուսաւորվում են, բայց վերջ ի վերջու-
ան բոնաւորութեան և անտաշ կամայա-
կեան հակումները տիրապետող են հան-
ում նրանց մէջ: Եւ այդ բոնաւորութեան
հացնուում են անք աղաքավ ավարութիւն

ի մի ժամանակից մեր քաղաքում հիւր ունմական անասնաբոյժ պ. Վարշամենցից աւարտել է իր ուսումը Խարկովի անասնական բարձրագոյն ինստիտուտում և յի դասաւու էլ եղել է այդ դպրոցում, խոհական պատերազմի ժամանակ բազկազորի մէջ ծառացել է որպէս անասնաբոյժ արակ մեզ մօտ անասնաբոյժերի մեծ պատիւն է զգացվում և չէ կարելի չուրախան պ. Վարշամենցից պէս մի փորձված, ու սկան անասնաբոյժ հաստատել է իր բնակչութիւնը, Այժմ, երբ մեզ մօտ, թշում և թէ շրջականերում հետզհետէ զարմ է անասնաբոյժիւնը, անասնապահութիւնը ետէ սովորութիւն է զառնում տնային այ կենդանիների պահելը, աւելի և աւել պէտք է զգացվի մեզ մօտ փորձված արբոյժերի:

«Скій Кур'єръ» լրագրին Պետերբուրգի

ուր իշխանութեան, կարծեմ, ամեննեին չեմ փաշաների պրօդրամի մէջ. այս պատճառք իրանց տէրութիւնը դարձրել են որորինից ապականված դաշտ:

ալէս մի կողմից մենք տեսնում ենք որ մեռութիւնները Նորոպայից հաղիւ թէ կարոն շուտով իրադրժվել, աչքի առաջ ունեան հազար ու մի դիպլօմատիական կոնֆուրունք իրանց մէջ կրում են յայտնի պարզմական նշաններ, և, գուցէ, անզիփական նօթների շառաչիւնը Նզիպտոսի դէմ, աչքի նշանների սկիզբն է: Միւս կողմից եւրուն սօցիալական կեանքի ընթացքը այնպիս շատ դժուար է յուսալ դրա դիպլօմատների էական բարիք հայերի համար: Դիպլօմատն ոչ ազգայիրութիւն է և ոչ մարդասիրական ապեստութիւն. նրա բոլոր յարաբերութիւններին հիմնված են հաշիւների, աշխարհի շահերութեան առնետների վրա: Ինչ որ բարեխիղճ մարդկան է աններելի, դիպլօմատիան համարձակ է առնում և յետոյ իր արածը տրդարան է տէրութեան ինտերեսների նպատակութեան անհաջողութեան մէջ մտնելով, այնպէս է տանում զորութեան հակառակ չը լինէր իր շահմրին, թէ հակառակ էր մարդասիրութեան կանոնները Սրանով միայն կարելի է լուսաբանել այն ասենք, միջազգային եղեանապործութիւնը որ մեր լուսաւոր դարու ամօթի համարվում են ամեն օր: Այս կէտից նայելու անալիք է, որ հայոց ազգը հասել է իր վեհաշատութեան և ոչ մի տեղից օգնութիւն

